

nýbrž o výtku nevěcného, neobjektivního a předpojatého rozhodování, nasvědčují slova »že to musí někdo odnést« nepochybně již svou formou. Tím se dotýká stíhaný projev obviněného mravní kvality soudcovy a jak jeho osobní cti tak i vážnosti stavu a soudního rozhodnutí. Že obviněný měl k útoku v uvedeném smyslu sebe menší oprávněnou příčinu, sám netvrdí.

Se ctí a vážností stavu advokátského se zajisté nesnášejí, naopak ji poškozují u veřejnosti, v jejíchž očích má býti advokátský stav považován za pomocníka soudu při hledání práva a spravedlnosti, nevěcné útoky na soudce a soudní rozhodnutí, odporující zásadě slušnosti a poctivosti. Čest a vážnost stavu byla poškozena tudíž již tím, že obviněný pojal do svého odvolání závadnou větu. Mimo to zavdal jeho postup příčinu k jeho trestnímu stíhání pro přestupek zákona o ochraně cti. Obviněný si musel vzhledem ke svému vzdělání a povolání uvědomiti při náležitě dbalosti, k níž byl povinen při provádění odvolání, byť i ve věci vlastní, jak urážlivou povahu svého podání tak i možnost jeho trestněprávních důsledků a jeho způsoblost poškoditi čest a vážnost stavu. Nesejde na tom, že neměl v úmyslu urazit soudce — v kterémžto smyslu vydal mu prohlášení, v důsledku něhož bylo trestní řízení na žádost soudce zastaveno podle § 90 tr. ř. —, neboť pro subjektivní odpovědnost s hlediska kárných přečinů stačí nedbalost obviněného (Sb. n. s. č. 101 dis.).

Postup obviněného naplňuje tudíž skutkovou podstatu zažalovaného kárného přečinu porušení cti a vážnosti stavu. Bylo proto vyhověti odůvodněnému odvolání zástupce komory, změnití napadený kárný nález a uznati právem, jak uvedeno ve výroku.

Čís. 334 dis.

Zlehčení cti a vážnosti stavu, obcházel-li advokát presumptivní kupce pozemků svého klienta, přemlouvaje je, aby mu svěřili práce s provedením koupě spojené a chtěl-li se spokojiti s odměnou značně nižší, než původně žádal.

(Rozh. ze dne 25. října 1937, Ds II 29/37.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie zamítl odvolání obviněného advokáta z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Odvolání, napadajícímu kárný nález jednak pro neúplnost řízení, jednak pro nesprávné posouzení skutkového děje, nelze přisvědčiti.

Pro posouzení otázky, zda postup obviněného vůči M. a N. byl s hlediska kárného závadný čili nic, nezáleží na tom, co obviněný ujednal se svým klientem O. a zda toto ujednání bylo samo o sobě přípustné, nýbrž rozhoduje, zda si obviněný počínal vůči M. a N. takovým způsobem, že to mohlo u nepříslušníka advokátního stavu vzbudit nepříznivý dojem o obviněném jakožto advokátovi a tím o advokátním stavu vůbec. Je proto bez významu, zda O. skutečně trval na tom, aby obviněný byl pověřen sepsáním příslušných smluv a aby mu kupující strany nahradily i předešlé náklady právního zastoupení. Netřeba se proto ani zabývat úvahami o tom, zda obviněný byl oprávněn uведенé stanovisko svého klienta zastávat čili nic, je-li jisto, že obviněný při svém styku s kupiteli pozemků nesměl vystupovat takovým způsobem, že mohl a musel vyvolat povážlivý dojem, o němž se bylo zmíněno.

A tu uvedl M. jako svědek, že mu obviněný zdůraznil, že provedením všech právních prací s koupí spojených musí být pověřen on sám. Když mu svědek prohlásil, že chce sepsání a vtělení kupní smlouvy předat notáři ve V., přemlouval ho obviněný, aby ho těmito pracemi pověřil. Žádal za tyto práce 2.000 Kč a prohlásil se konečně po namítkách svědka za ochotna, provést veškeré práce za 800 Kč.

Svědka N. seznal, že obviněný přišel dokonce k němu do kanceláře a požádal ho, aby mu přenechal sepsání smlouvy s O. Odůvodnil svou žádost tím, že chce něco vydělat a za své cesty s O. dostat náhradu.

Údaje obou svědků jsou jasné a přesné. Zejména plyne ze seznání M. s určitostí, že obviněný naléhal na svědka, aby ho pověřil provedením kupní smlouvy, a že oněch 2.000 Kč, kteroužto částku pak snížil na 800 Kč, měly být vesměs útraty za právní provedení zmíněné koupě a nikoli částečně náhrada za dřívější výlohy O. Stačí ostatně s hlediska kárného, že obviněný vyjednával se svědkem takovým způsobem, že svědek musel o směru a cíli vyjednávání obviněného získat dojem, jaký ve svém protokolu reprodukoval.

Výpověď N. poukazuje k tomu, že obviněný tohoto svědka dokonce vyhledal, aby si opatřil agendu.

Za těchto okolností nebylo třeba, aby kárná rada připustila opět výslech jmenovaných svědků ve smyslu průvodního návrhu, neboť dosavadní údaje uvedených svědků dovolovaly vyčerpávající posouzení věci a zmíněný průvodní návrh směřoval ve své podstatě spíše ke změně než k pouhému doplnění dosavadních údajů svědků. Leč z uvedeného návrhu, ba ani z odvolání neplyne nic, co by odůvodnilo předpoklad, že se uvedení svědci při opětném výslechu odchýlí od toho, co potvrdili při prvním výslechu. Nelze proto provedené řízení označit za kusé.

Při skutkovém podkladě opřeném o údaje jmenovaných svědků, podle nichž obviněný kupitelům nesdělil jen podmínky O., nýbrž naopak projevil svou vlastní snahu, aby získal agendu, při čemž v jednom případě snížil požadovaný honorář s 2.000 Kč na 800 Kč — zjištěním těm

není na závadu námitka, že obviněný v jiném případě, totiž u P. postupoval bezvadně — nelze nálezu kárné rady vytýkati ani nesprávné posouzení věci po stránce právní. Odvolání ostatně tak nečiní, nýbrž tvrdí nezávadnost postupu obviněného jen na podkladě, z něhož po stránce skutkové nevychází ani kárná rada, ani nejvyšší soud jako kárný soud odvolací. Odvolání zejména nepopírá, že zakládá kárný přečin zlehčení cti a vážnosti stavu, uchází-li se advokát zmíněným způsobem o zastoupení, obchází-li dokonce za tím účelem strany, připouští-li smlouvání o honoráři a vzbuzuje-li tím dojem předražování nebo aspoň nesolidnosti. Bylo proto odvolání zamítnouti jako bezdůvodné.

Čís. 335 dis.

Pro posouzení viny s hlediska kárného nerozhoduje, že se advokát dopustil závadného činu mimo výkon svého povolání, neboť je povinen dbáti cti a vážnosti stavu i mimo tento výkon.

Projeví-li advokát své politické smýšlení veřejně a mužně se za ně postaví do všech důsledků, nelze mu toto jeho jednání vytýkati s hlediska kárného, neporuší-li jím zároveň nějakou povinnost zákonem uloženou.

Je kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, podnikl-li advokát anonymně a skrýváje se za jakési sdružení, konkurenční útok proti příslušníkům advokátního stavu v rozšiřovaných letáčích, popouzejících k bojkotu židů pro jejich rasu a náboženství, za což byl odsouzen pro přečin podle § 14, čís. 2 zákona na ochranu republiky k těžkému trestu.

(Rozh. ze dne 6. listopadu 1937, Ds I 5/37.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání zástupce komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění z kárného přečinu, zrušil napadený kárný nález a uznal obviněného advokáta vinným kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaným tím, že koncem srpna a začátkem září 1934 sepsáním a rozšiřováním letáku, v němž popuzoval veřejně k nepřátelským činům proti jednotlivým skupinám obyvatelstva pro jejich rasu, přivodil zahájení trestního řízení proti sobě a své trestní odsouzení.

Z d ů v o d ů :

Obviněný byl uznán vinným rozsudkem krajského soudu přečinem podle § 14, č. 2 zák. na ochr. rep., spáchaným tím, že v létě 1934 veřejně popuzoval k nepřátelským činům proti jednotlivým skupinám obyvatelů pro jejich rasu a náboženství, totiž závadným letákem, jím sepsaným a rozšiřovaným, k bojkotu proti židům pro jejich rasu a náboženství.